

ΑΠΡΕΒΟΛΟΣ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΜΟΝΟ
ΕΚΑΤΟ ΔΡΑΧΜΕΣ ΤΟ ΧΡΟΝΟ
ΚΑΙ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ ΚΟΣΤΙΖΕΙ
ΔΥΟ ΔΡΑΧΜΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΞΙΖΕΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΦΗΜΕΡΑ — ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ — ΓΕΛΟΙΑ ΚΑΙ ΚΛΑΜΑΤΑ — ΠΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΜΑΤΑ

Χίλια έννιακόσα δύο
και τριάντα.
Σφίγγει ή φτώχια και τὸ κρῶς
Κόσμε νταγιάντα.

Τὸ Γενάρη μῆνα
Ὁ «Τρίβολος» ριζώνει
ἂ καυγᾶς στην Κίνα
Ξαναφουντώνει.

Τὸ νούμερο τὸ τέταρτο
κλείνει τὸν πρώτο μῆνα
Μ' ἐγκλήματα και σκάνδαλα
τρέφονται στην Ἀθήνα.

Βγαίνει τὴν Πέφτη
Ἄλλοι στὸν κλέφτη
Και καταγγάφη
Πάρε δὲν πάρε.

Στὸ Βουναράκι ἀν ἀνεβῆς
Σ' ἐν' ἀνώνυμο δρομέκι
Και σὲ καλυβοσιπέκι
Ἄστυνόμει, θά μὲ βρῆς.

Ο ΑΡΡΩΣΤΙΑΡΗΣ

Ὁ κύρ Μαρῆς ἐφώνηξε
και εἶπε : «ὠϊμέ» !
Μεγάλη ἀνοικονόμητε
Προὔπολογοισμε...
'Απ' ὅπου κ' ἂν σὲ γύρισω
εἶσαι οσωτὸ βεράνι
Μηδὲ μπαλώματα χωροῦν
μηδὲ ραφῆ σε πιάνει..

Τὶ διάβολο θὰ κάνωμε
μὲ σένα, δὲν τὸ ξέρω...
μοιάζεις πολὺ βρε φουκαρᾶ
μὲ ὀγδοντάρη, ἐρο
πού μ' ὄσες κ' ἂν. τοῦ κάνουμε
ἐνέσεις οἱ γιατροὶ
στὰ πόδια του για νὰ σταθῆ
καθόλου δὲν μπορεῖ...

Και πόσες δὲν σοῦ ἔκανα
ἐνέσεις ἕως τώρα !
Γιὰ σέ, τὰ μαλλιοκέφαλα
ἐπλήρωσεν ἡ χώρα.
Κάθε Ρωμηὸς για σβανε
κ' ἰδρώνει κ' ἀγωνίζεται
ἀλλ' ὁμως ἡ ὑγεία σου
αἰώνια κλονίζεται.

Γιὰ τὴν ὑγείᾳ σου ἄθλιε
γι' αὐτὴν... γι' αὐτὴ και μόνη
ὀγδόντα εἶδη φόρων
κάθε Ρωμηὸς πληρώνει
Γι' αὐτὴν φορολογήσαμε
και τὸ ψωμὶ βαρύτερα
και ἰσως νὰ τὸ κάνουμε
ἀπὸ κεπρίδες και πίττερα.

Φόροι ; Και πού δὲν μῆκανε
για τὴ δική σου χάρι
Μεγάλη ἀνοικονόμητε
και αἰώνια ἀρρωστίαρη ;
Ποιὸ εἶδος τάχα ἀπόμεινε
στοὺς φόρους ἐξαιρέσιμο ;
Θαρρῶ, μονάχα ἡ εὐρησις
και ἰσως

Λέγομεν «ἰσως» ἐπειδὴ
ὑπάρχει πιθανότης
τὸ θέρος που ἐπικρατεῖ
συχνὰ εὐκοιλιότης
σκεψίς νὰ γίνῃ σοβαρὰ
κ' ἐπὶ τοῦ εἶδους τούτου
και νῆαν νὰ ιδρύσωμεν
πηγὴν μεγάλου πλοῦτου !

'Ενὸσω παίρνεις μερτικὸ
ἀπ' ὄλα τὰ εἰσερχόμενα
Πρέπει ἐπίσης νὰ μασᾶς
κι' ἀπὸ τὰ ἐξερχόμενα.
Γιὰ τοῦτο ἀποφάσισεν
πρὸς αὐξήσων τῶν πόρων
νὰ ἐπιβάλουν και σ' αὐτὸ
ἀναλογούντα φόρον !

'Εὰν και ὕστερα ἀπ' αὐτὸ
ἀπανω σου δὲν πάρης
και θάσαι ὡς και σῆμερα
σακάτης κ' ἀρρωστίαρης,
αἱ, τότε ἀῆ στὸ διάολο
νὰ μὲ ψοφολογήσης
για νὰ γλυτώσω και ἐγὼ
ἀλλὰ και σὺ ἐπίσης...

ΒΟΥΡΑΟΥΛΕΥΣ

ΧΑΛΥΒΔΟΚΡΑΝΟΙ ΔΙΑΝΘΟΥΜΕΝΟΙ

ΓΑΪΔΟΥΡΑΓΚΑΘΑ - ΤΡΙΒΟΛΟΙ ΚΑΙ ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ

Τὸ φύλλο ἔχει Διευθυντὴ
 Ὑπεύθυνο Συντάχτη
 Μὰ καὶ Ἀρχισυντάχτη
 Καὶ γιὰ Διορθωτὴ
 Πλανόδιο Ἀναποκριτὴ
 Ρεπόρτερ καὶ Διαχειριστὴ
 Τὸν κύρ' Ἰδιοχτήτη
 Τὰ ἔχει τζάμπα δλα.
 Μὲ τὸν πολυτεχνίτη
 Στρατὴ Παπανικόλα

ΠΑΛΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Δεσπότη

Κάποτε λειτούργησε σ' ἓνα ὄρεινὸ χωριὸ τῆς ἐπαρχίας του ἑνὸς Δεσπότης. Στὸ λόγο πού εἶβγαλε εἶπε δριμύτατα τοὺς κασικοκλέφτες χωρικούς πού κλεβόντουσαν ἀναμεταξύ τους καὶ ἀφώρισεν ἐκείνους πού εἶχανε κλέψει τὴν παραμονὴ τὰ ἀρνιά ἀπ' τὸ Δεσποτικὸ ποίμνιο. Μετὰ τῆς λειτουργίας νοίκιασε ἓνα μούλαρι, καβαλίκεψε καὶ γύριζε στὴν ἐδρα του, συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα χωρικὸ κυρατζή. Στὸ δρόμο ὁ χωρικός ρώτησε τὸ Δεσπότη τί πράμα ἦτανε αὐτὸς ὁ ἀφορισμὸς πού ἔκανε τὸ πρωτὸ στὴν ἐκκλησιά.

— Νά! Αὐτοὶ πού κλέψανε τ' ἀρνιά μου καὶ τοὺς ἀφώρισα, δὲ θὰ λυώσουνε εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα, εἶπεν ὁ Δεσπότης.

— Ἀλήθεια τὸ λές, κύρ Δεσπότη μου! Νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σου, κάνε μου τὴ χάρη καὶ ἀφώρισε τὰ τσαρούχια μου, πού δὲν προκάναν νὰ τὰ φορέσω καὶ λυώνουνε τὰ ἄτιμα...

ΝΥΦΟΠΙΑΖΑΡΟ

Μεσῆλιξ διαθέτων μεγάλη καρδιά μεγάλο στομάχι μεγάλη σακκούλα καὶ μεγάλο μέτωπο ζητεῖ δεκαοκταετίδα κόρη πρὸς συζευξίν. Χῆραι ἀπαράδεκτοι.

Κόρη ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τρεῖς ἀρρεβῶνας καὶ δύο γάμους διαλύσασα ἐντὸς τριακονταετίας ἐπιθυμεῖ νὰ δοκιμάσῃ καὶ διὰ τελευταίων φορὰν τὴν τύχην τῆς καὶ τὰ θέλητρα ἐνὸς νέου καὶ ἀβροῦ συζύγου. Γράψατε δ)δτ Μ. Β. Ρ. Ρ.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

— Ὅταν διψᾷ ἡ ἀδύη σου μὴ ρίχνῃς ἔξω τὸ νερό. (Λέγεται ἐπὶ ἀπίστου συζύγου.)

ΤΡΙΒΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

Ἡ Λεσβιακὴ Ἀνοῖξη

ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

«Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΟΤΑ»

Τὸ Βιβλίον τοῦ πολέμου

Ἀπὸ ποῦ θάρρεις ἐρχομαι τούτη τῆ στιγμῇ; Ἐ; Ἀπ' ἓνα δάσος, παιδί μου. Ἀπ' ἓνα δάσος. Εἶμαι ἐκόμα τόσο σασιμμένος. Μπαλιντισμένος πές. Ἦτανε νύχτα. Ὁ ὄρανος ἀπλώθηκε πένουδὲ μας σάν ἓνα πελώριο ἄμπρι. Κατουδέ του δλι: οἱ ἀθρώποι γυρίζαμε, χειρονομούσαμε σκυφοί. Σικλεντισμένοι. Οἱ κινήσες μας ἦτανε φοβισμένες καὶ δισταχτικές. Περπατούσαμε ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου. Τὸ δάσος ἐταίριζε, ἐμούγκριζε, ἐσφύριζε. Χίλια κλαρίνα βαρούσαν φάλσο. Καὶ μιὰ σαρκυταποδαρούσα μετροῦσε τὰ πόδια τῆς. Τριανταοχτῶ, τριανταεννιά, σαράντα, σαρκυτάνα... Σαρκυτάνα; Μυστή-

ΔΥΣΤΥΧΑ

Σὲ παίρνω ὡς ἔχεις καὶ καϊδιά φτάνει νάσαι κορίτσια. Γιατ' ἔχω εὐαίσθητη καρδιά. πεθαίνο γιὰ καρτίσια.

ΤΡΙΒΟΛΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Στείρα [ή] γυνὴ μὴ τεκνοποιούσα δηλ. παρθένος (φιλολογ.) Κεφαλὴ στεῖρα=κεφαλὴ κενὴ ὡς ἡ τοῦ «Τριβόλου» λ. χ.

Στέγασις, σεως [ή] σκέπασις (προσφυγικῶς) πύκνωσις, πάστωμα πολλῶν οἰκογενειῶν εἰς ἓν ἀνήλιον δωμάτιον ὡς σαρδελῶν ἐν βαρελίῳ.

Στενοχωρῶ, ἐω-ῶ βάξω εἰς στενὸν χώρον φέρω εἰς ἀμηχανίαν, εἰς ἀπελπισίαν, ὅπως ὁ Ἐφορος τοὺς φορολογουμένους (Οἰκονομικῶς) τὸ ἐνεργητικὸν πιέζω τινὰ νὰ πληρώσῃ ὀφειλόμενον καθάπερ οἱ τοκογλύφοι. Τὸ παθητικὸν εἶνε σήμερα συνώνυμον τοῦ «πεινῶ».

Στήθος [τό] σαρκῶδες μέρος τοῦ σώματος. Ἡ λέξις παράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ ἴσθμι. Ἄλλοτε αἱ γυναῖκες ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὴν τοιαύτην σημασίαν τῆς λέξεως μὲ κουρέλλια. Σήμερον ὑποστηρίζουν τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως ἐκ τοῦ ἴσθμι μὲ σουτιέν. (Ἐρωτικῶς) τὸ σημεῖον τοῦ σώματος ὅπου ἐδρεύουν τὰ πάθη καὶ τὰ αἰσθήματα (Ἡρωτικῶς) ἡ λέξις συναντάται μόνον σύνθετος π. χ. στήθος μάρμαρο.

Στόμα [τό] γνωστὸν μέρος τοῦ σώματος προωρισμένον διὰ νὰ δέχεται τὰς τροφάς, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνήκει εἰς ἀεργὸν ἢ ἐλαιοπαραγωγόν, (Ἐρωτικῶς) ἡ λέξις λίαν εὐχρηστος π.χ. «στόμα μὲ στόμα καὶ τὰ χεῖλη ἐνωμένα. Στὸ στόμα στὸ στόμα γλυκὰ φίλησέ με... κτλ.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Ἄν δὲ σὰς ἀρέσῃ νὰ σὰς λένε μπυατακοτὴ πληρώνετε τὰ χρέη σας ἐμπρόθεσμα.

— Ἄν σὰς ἀρέσῃ νὰ μένετε ἡσυχος στὸ σπίτι σας μὴν ἐνοχλεῖτε τοὺς φίλους σας μὲ τίς ἐπισκέψεις σας.

— Ἄν θέλετε νὰ κούσετε ραδιόφωνο δωρεὰν πηγαίνετε στὴ σάλα Περέλλη—Παπανικόλα.

ΤΡΙΒΟΛΟΙ

— Ἀκόμα οἱ ταχ. διανομεῖς μοιράζουνε κάρτες εὐχετήριες γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά.

— Ἐκατομῦρια κυριολεκτικῶς εἶχανε ριχθεῖ στὰ Ταχ. κουτιά γιὰ τὸ νηοί μας.

— Οἱ ταχυδρομικοὶ δὲ θυμοῦνται ποτὲ τέτοιον κατακλυσμό.

— Τὸ φαινόμενον εἶνε εὐεξήγητο.

— Ἡ κρίση κατάργησε τίς βίζιτες.

— Καὶ τίς ἀντικατέστησαν οἱ ταχυδρομικὲς εὐχές.

— Τὸ περίεργον εἶνε πὼς αὐξήθηκαν καὶ τὰ γράμματα πῶστ ρεστάν.

— Δηλαδὴ τὰ ραβασάκια.

— Ἡ αὐξηση εἶνε ἀνεξήγητη.

— Ὑπάρχουν τόσες εὐκαιρίες ἐπαφῆς σήμερα!

— Ἐκτὸς ἂν ὑποθέσαστε πὼς οἱ ἐρωτευμένοι μας τὸ γύρισαν στὸν πλατωνικὸν ἔρωτα:

— Τοῦ Μαρίου καὶ τῆς Τιτίκας.

— Ὁ μακαρίτης ὁμως ὁ Μάριος δὲν ἐνοχλοῦσε τὰ ταχυδρομεῖα.

— Ἔθετε τὴν κερδίαν τοῦ ὑπὸ πέτρων καὶ τὴν ἀνεκάλυπεν ἡ Ἐκείνη του.

— Ἐνῶ οἱ σημερινοὶ Μάριοι βασιάζουν τὸν κύρ Ἡλία.

— Χιλιάδες ἀεργοὶ τῆς Ἀμερικῆς ἔκαναν καντάδα κάτω ἀπὸ τὴ Βουλή.

— Νάχαμε ἓνα ἀφτί νὰ τοὺς ἀκούγαμε!

— Οἱ πειρασμένοι τραγουδοῦν ὠραία.

Τουλάχιστον οἱ καλλιτέχνες τοῦ ἄσματος ποτὲ δὲν μποροῦν νὰ τραγουδήσουν χερτάτοι.

— Κατ' ἐντολήν τοῦ κ. Ἀνατολέα ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας ὁ κ. Ταφ-κάπας.

— Γιὰ νὰ πιάσει δουλιὰ.

— Καὶ ν' ἀφίση τίς κριτικὰς πού ἀμφισβητοῦν τὴν ἀξία Λεσβίων τινων ζωγράφων.

Νεκρολογίες

ΣΤΟΥΝ ΑΤΖΙΛΗ

Σαράντα χρόνια μερακλῆς πενήντα ντελμπεντέρης στὸ ποτηράκι θεριακλῆς λεβέντης καροτσέρης. (Λαλέλα—λέλα—λελαρόμ στὸν Ἀτζιλὴ βάλ' ἓνα ρόμ.)

Μὲ τὸ γαρόφαλλο στ' ἀφτί χειμῶνα καλοκαίρι. Γέλοιο, λαλιὰ κελαιδίστη καὶ γνώμη δίχως ταῖρι. (Λαλέλα—λέλα—λελαρόμ τ' Ἀτζιλὴ βάλ' ἓνα ρόμ.)

Τ' ἀλόγατα χαϊδευτικά μὲ τὸ καμτοῖ λαλοῦσες. Ἐστρέλαινες τὰ δουλικὰ ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσες. (Λαλελαλέλα—θάψιτί μι ἄχ, ματέλια μ', κάψιτί μι.)

Ξάφνου προβάλλει ἡ μηχανὴ κ' ἔσπασε τὸ καμτοῖ σου' σὲ γκρέμισεν ἀπ' τὸ σκαμνὶ μάρανε τὴ ζωὴ σου. (Λαλελαλέλα—θάψιτί μι ἄχ ματέλια μ', κάψιτί μι.)

Λαλέ λαλέ—λα—λελαρόμ τρα σάν ἀπιθάνου ἀπὶ κρασί—λα λελαλέ—λα—θάψιτί μι ἄχ ματέλια μ', κάψιτί μι Λέ—λα—λέ—λα στὴν ταβέρνα λελαλέ—λαλέ—λαρόμ βάλι μ' τὸ' ἄλλουν ἓνα ρόμ.

Ποδαρόπονος:

Ἐὰν τὸ πόδι σου πονῇ σφάζεις ἓνα μικρὸ κακὸ καὶ τὸ βουτᾶς στὰ αἵματα. Θὰ δῆς ἂν λέω ψέματα. Ὁ Γυμνάσιος

ΝΟΙΩΣΜΑΤΑ

Ἀπ' ὄξου ἐγκαθιρὸ τε' ἀπὸ μῆσα μαλλιαρὸ τε' ἀπὸ μῆσα ἐπ' τοῦ μαλλι μὴ δεικνυματικὰ καλῆ. (μὲ τὸ καταπνέρ τ' ἴλημοῦ σ' ἐν εἶνι ἔφρου π' βέξ' ἢ νοῦ σ') Λύσις: Κάστενο

ριο. Ἀξάφνα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σμουλωχτὰ κλαδιά, ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ χαμόδεντρα πού σκύβανε τὰ κεφάλια τους τῶνα κοντὰ στ' ἄλλο, σὰ νὰ συνωμοτούσαν—ἐναντία σὲ ποῖον;—εἶδα ἓνα πόδι γυμνὸ. Ἐνα γυναῖκειο πόδι. Ἀσπρογάλιαζε μέσα στὸ μισοσκόταδο σὰ νὰ ἦτανε ἡ ἰδία ἡ Σελήνη, μαρσίλα καὶ μάργελη, πού κατέβηκε στὴ γῆς γιὰ νὰ ξαπλανταρώσῃ πάνου στὴ φρέσκια καὶ δροσερὴ χλόη, μεθυσμένη ἐπὶ ἔρωτα καὶ ἀσυγκράτητῃ ἐπιθυμία.

Πλησίασα ἐρκουδώντας. Τὸ χερτάρι τσακιζέτανε κὰτ' ἀπ' τὰ γόνατά μου καὶ μύριζε ἐρεθιστικά. Ἡ πείνα... Ἡ πείνα τῆς σάρκας συλλογιόμυνα. Στὸ κορμί μου τρέχανε ρίγητα ξαφνικά. Ἀπ' τὴν κορφὴ τῆς ραχοκοκκαλιτῆς ὡς τὴν ἄκρη τῆς φτέρνας. Τὸ μικρὸ δαχτυλάκι τοῦ δεξιῦ ποδαρίου μου, μυρμιδίζε. Μυρμιδίζε.

Σὲ λίγο ἤμουνα κοντὰ τῆς καὶ χαμπάρι δὲ μὲ πήρε. Ἦτανε μιὰ

καπέλλα καλοθεμένη καὶ μεστή σάν ἓνας ἐρωτικὸς καρπὸς ἔτοιμος γιὰ τὴν ὑπέρτατη προσφορά. Ἐνα στήθος στέρεο σάν ἓνα ρῶδι ἀρράγιζτο. Οἱ ρῶγες τῶν δαχτύλων μου ἀγγαλιούσαν ἀπ' τὴν ἐπαφὴ πού τίς κέντριζε τὸ μαρτύριο τῆς πολυχρονῆς στέρησης. Τὸ δάσος ἔταζε πάνωθὲ μου ἰμέρους, πόθους καὶ κόμπους ἀπὸ δυνατὴ βαρβατίλα.

— Γιὰ σου! τῆς λέω σιγαλὰ μὲ λαφασμένη ἀνασαμιά.

Ἐτινάχτηκε τρομαγμένη καὶ πάτησε μιὰ φωνή. Μιὰ μικρὴ τρομαγμένη φωνούλα πού ἐπάλλετο ἀπὸ ὑπέρτατη τρομάρα καὶ φρίκη.

— Μὴ φωνάζεις, τῆς λέω. Ἐδῶ κοντὰ εἶνε τὰ κανόνια καὶ θὰ μὰς ἐκούσουνε. Εἶνε τὰ ἀτσάλνια ζά. κάτι θεριὰ δλο λαίμω, μὲ μούρες πειναλέες καὶ σκληρές. Στραβομουτσουιάζουσε κι αὐτὰ ἀπ' τὴν πείνα τῆς σάρκας. Τῆς ζωντανῆς καὶ σπαρταριστῆς σάρκας. Ἀμα μὰς μυριστοῦνε χαθήκαμε. Θὰ χυμῆξουν καταπάνω μας καὶ θὰ τρίψουν τὸ ρῶγχο τους μέσα στὸ ρό-

δινο δηλυκὸ σου αἷμα. — Καλὲ λές μοῦ ἀπάντησε ξαφνιασμένη. Τί νὰ κάνουμε λοιπὸν μέσα σκὸτὸ τὸ μαδρον ἄζη; Ἐδῶ, ὅπως ξαίρεις εἶνε ἡ «Ζωὴ ἐν Τάφῳ», πενήντα ὄραχμῆς τὸ ἀντίτυπο.

— Σύχασε τῆς εἶπα. Ἐδῶ πρέπει νὰ πάψῃς πὰ νὰ εἶνε ἡ «Ζωὴ ἐν Τάφῳ». Νὰ κάνουμε νὰ γίνῃ ἡ «Ζωὴ καὶ κῆτα».

Καὶ τὴ βούτηξα...

Κάθουμαι καὶ συλλογιόμυα πὼς μπορέσαμε κίνακατέψαμε ἔτσι τὰ μέλη μας, σάν τοὺς χιῶτες πὸ ἀνεκάτεψαν τὰ ποδαρία τους καὶ γλυτωμὸ δὲν εἶχενε.

Μακρὰ ἓνα πολυβόλο ἄρχισε νὰ γαζώνει. Τάχ-τάχ-τάχ. Σάν ἓνας παπουτῆς πού βαράει ἐπὶ καλαπόδι... Στὸ καλαπόδι.

Τ' Ἀγκίλι
 Τὴν Κυριακὴ
 Στὸν Ταρλὰ
 ΜΑΤΕ—ΜΟΥΤΣ

ΜΑΣΤΙΚΑΣΒΑΘΑ -- ΔΕΣΙΒΕΣ ΒΑΙ ΑΣΑΝΑ

Στῆς Σαπφῶς τὸ δρόμο
 Νούμερο δεκοχτώ
 Μὲ τὸ μπάριμπα Ζωγράφου
 Τὸν ἀρχιτυπογράφου
 Τὸν «Τρίβολου» συγγραφέου
 Κι' ὄλους σὰς χαιρετῶ.
 Ἐκεῖ νῦς τὰ Γραφεῖα
 Καὶ τὰ Τυπογραφεῖα
 Κατὰ τὸν Β. Ρ. Α. Σ. Ε. Νόμο
 Γιὰ τὸν κύρ Ἀστυνόμο

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ ΜΥΤΗ

Τὸ ρινόμακτρον εἶνε ὁ πλέον ὀ-
 πούλος ἐχθρὸς τῆς ὑγιείας μᾶς. Δι-
 ὅτι ἐν αὐτῇ συσσωρεύονται μικροβί-
 αια λογῆς-λογῆς, τὰ ὁποῖα εἶτε
 ἀναπνεόμενα εἰ ἴδιοι ὅταν σκουπίζω-
 μεν ἐκ νέου τὴν ρίνα μᾶς ἢ τὰ
 σκορπίζομεν εἰς τὸν ἀέρα διὰ τὸν
 πλησίον μᾶς. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον
 ἡ ἡμερινὴ ὑγιεινὴ καταδικάζει τὸ
 ρινόμακτρον. Ὁ μᾶλλον ὑγιεινὸς καὶ
 θεαματικὸς συγχρόνως τρόπος ἐξ-
 μυστικῆς εἶνε ὁ διὰ τῶν τριῶν
 δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ὡς
 πράττουσιν ἀνεκαθεν οἱ εὐγενεῖς
 Ἕλληνας. Βλέπε καὶ σχετικὸν εἰ-
 νιγμα :

«Κατεβαίνει ἀπ' τῆ Βλαχία
 μιὰ πεντάμορφη Κυρία
 τρεῖς νομάτοι τὴν ἀρποῦν
 καὶ στὸν τοῖχο τὴν χτυποῦν.»
 ὁ Παστιρ

ΠΑΛΚΟΣ-ΑΡΗΣ 1-4

Μυριάδες παραληροῦντος καὶ ἀλλό-
 φρονος κόσμου εἰς τὸν Ταρλάν. Μὲ
 τὸ σφύριγμα τοῦ ἐγχωρίου διαιτητοῦ οἱ
 παῖκται ὀρμησαν νὰ ἀρπάξουν τὴ δε-
 κάρα. Κρίσιν βλέπετε.

Σφυρίζει φάουλ. Ἐπακολουθοῦν
 χέντς καὶ μελέ καὶ τέλος... γκόλ! Οἱ
 θεαταί, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἢ ἐπὶ
 τῆς ἄλλης ὀρῶνται ἐξ ἐνθουσιασμοῦ,
 ἢ δὲ φίλαθλος δεσποινίς αἰσθανομένη
 παραβιαζόμενον τὸ τέμμα τῆς τὸ εὐ-
 νοούμενον ἀναπνέει μετὰ δυσκολίας
 ἀλλ' ἡ ἄμυνα μετ' ὀλίγον παρέλυσε,
 τὸ ἀνεπανόρθωτον ἐπῆλθε καὶ τὰ τέρ-
 ματὰ ἐγίναν 4 κατὰ σειράν. Οὕτω ἔλη-
 ξεν ὁ ἀγὼν, οἱ δὲ θεαταί μετὰ λύπης
 ἀπεχώρησαν τοῦ γηπέδου, διαλυθέντων
 τῶν εὐχαριστῶν συμπλεγμάτων.

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

— Στῆ Ἑλλάδι ἕνας γαμπρὸς ἔ-
 σφαξε τὴν πεθερὰ του. Ἄν τὴν κο-
 μᾶτιζε κιάλας οἱ πεθερὰς μὲ τοὺς
 γαμπροὺς θάτανε κίτ.

— Ὅλες οἱ ἑλληνικὲς ἐφημερίδες
 δημοσιάζανε τὸν ἀποχαιρετισμὸν
 τοῦ Γκάντι πρὸς τὰ πλήθη τὴν
 ὥρα πού τὸν πηγαινάνε στὴ φυλακὴ
 οἱ ἄγγλοι ἀστυνομικοί. Κανένας ἀ-
 ποχαιρετισμὸς δὲ μοιάζει μὲ τὸν
 ἄλλον. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πὸς ἡ
 φαντασία τῶν Ἑλλήνων δημοσιο-
 γράφων εἶνε ἀνεξάντλητη σὲ πρω-
 τοτυπία.

— Στὸ γελωταῖο συλλαλητήριον
 τῶν ἀγροτῶν Καβάλλας ὁ ρήτωρ κ.
 Φωτιάδης ἀπεκάλεσε τοὺς διευθυ-
 τὰς τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς Νέ-
 ρωνας. Τὸν καημένο τὸ Νέριον!

Ἡ ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Θέλτε νὰ ἀποκτήσετε ρόδινον χρῶ-
 μα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ κυρίως εἰς
 τὸ ἀκρορρῖνιον; Προμηθευθῆτε ἕνα
 βαρέλι γνήσιο Κρητικὸ κρασὶ ἀπ' τοῦ
 Ζαφειράκη καὶ πίνετε ἀπὸ ἕνα κατο-
 σταράκι πρωί, μεσημέρι καὶ βράδυ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΘΕΛΟΥ ΝΑ ΣΑΣ ΑΠΛΟΥΘΩ ΤΣ'Ι ΝΑ ΣΑΣ ΞΗΜΟΥΛΟΥΘΩ

Ἐν εἶχα φέτους ἱλιές
 τύφλις-μουτζίς τσ'ι γι ἰδ'λειές!
 Ἐφῶσα ἀπ' τ'ν πεῖνα τσ'ι γιὰ τάφτου
 ἀπ' τὸν Καλὲ στ' Θουδῶρα μ' γρά-
 [φτου.

Στείλ' τ'ς του «Τρίβουλι» τοῦ γράμμα
 μὴ ζαμπνέψ' ἀπὶ τοῦ κλιάμα.
 Στείλι μ' σ'ὶ κανὲ τζιγάρου
 ἀπ' τ'ς παράδισ π' κάνι' ἂ πάρου.
 Τσ' ε' σ' ἀφίνου χάρις ὕλι
 ἀγαπῶ τ'ς γὰ τ'ς καλοὶ τ'ς φίλι
 Κλέφταρους ἐν εἶνε ἡ Τίνις
 τσ' ὄτ' νὰ σ' ποῦν παρὰ μὴ δίνις.
 Ἐβγαμι στοῦ.κουκουλόγι
 μὲς τὰ β'νὰ τσ'ι μὲς τ' ἀγκάθια.
 Ἄλλι γιμίσαν χαϊκουλόγι
 γὰ μῆδι δυὸ μ'σὰ καλάθια.
 Ντράπ'κα νὰ γυρίσου πίσου
 ἀδειανός! Τί ντα νὰ πῆσου;
 Ἐβρα μιὰν ἀράβδ'στ' ἱλιούδα
 χειρουμάδ'σα τὴν τσ'ι πάηκα.
 Εἶδι μι ὄμους μιὰ γριγιούδα
 ἀνικάνουσι μι, κάρηκα.
 Οὕλη μ' οὕλη μ' γι' ἡ κλιφιὰ
 κὰτ' ξηράδια δυὸ ταψιά.
 Δικηόρους τᾶπι τ'σβαλία
 τσ'ι τ' ἀγύρ'στα τὰ τσ'ιφάλια
 δικασταί π'στέφαν τὸ ψέφτ'
 τσ'ι τοῦν Τίνι βγάλαν τὸν κλέφτ'!
 Ἐ μ' ἀφῆκαν ν' ἀπ'λουγιθῶ
 μῆδι νὰ ἔξουμουλογιθῶ.
 Κάνου ἀ μ'λήξου πιάνσ'ι τ'ς γέλοια
 τσ' ἀφλουγούν πίσ' τὰ χαρτέλια:
 Πίς' πῖς' γι ἕνας πῖς' πῖς' γι ἄλλους
 τσ' ἡ καταμισ'νός, μιγάλους:
 «Κάτσι κάτου—μ' λέγι—ἀρκεῖ,
 δέκα μέρις φυλακὴ!»
 Ἄς μὴν ἦνταν ζαπιτιγέδισ
 τσ' ἔσαζουμ τ'ς γὰ οὕλι τ'ς
 Ἐν πειράζι ἐ θὰ τ'ς μαγκώσου!
 Τούρτσ'κουν ὄρκου θὰν ἀμώσου:
 (Μὰ τοῦ Θιὸ, μὰ τοῦν Προουφῆ
 νὰ μ' τρυπήγις ἀπ' τ' ἀρφούνι τ'μύτ')
 ὄπ' νὰ τ'ς ἔβρου, ὄπ' νὰ τ'ς πιάσου
 ἀπ' τ'ν ἀράδα θὰ τ'ς μπατσιάσου.

ΤΙΝ'Σ

ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

Il monte, et chemia faisant
 tombe=ἀνεβαίνει καὶ κατασκευά-
 ζων δρόμον, πέφτει. (ὁ Βύρων βέ-
 βαια).

La reine=ἡ λέξις εἶνε πολὺ
 γνωστὴ.

Rien de trop=Τίποτα δὲν
 τρώει (ὁ Λέσβιος ἀγρότης).

N'ay-nt point d'argent=μὴ
 ἔχων χεῖματα (ὡς ἔμπορος Μυ-
 τιληναίος).

Les travaux d' Art=Τὰ τρα-
 βῶ διὰ τὴν τέχνην (Φοῖβος).

ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

Ὁδοντοίατρειον
 «Ἡ σιαγὼν τοῦ Σαμψῶν»

Χιτροπαικτικὴ Λέσχη
 «Ἡ Διάπλασις τῶν παίδων»

ΖΗΤΕΙΤΑΙ

Ζητεῖται: Τοῦλάχιστον ἡ τιμὴ τοῦ
 Νόμου γιὰ τὸ λάδι.

Ζητεῖται: Δημοτικὸ Θέατρο.

Ζητεῖται: αὐτοκίνητο πού νὰ μὴ
 λασπῶνῃ τοὺς διαβάτες ὅταν περνᾷ.

Ζητεῖται: Τὸ γιασοῦρι τοῦ Βαλάκη.

Ζητεῖται: Νοικοκυρεμένη προκυ-
 μαία.

Ζητεῖται: Μία καὶ εἴκοσι γιὰ κάθε
 ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα.

Ζητεῖται: τὸ ἔμβολον τῆς φαγάνας.
 Ζητεῖται: τὸ ραδιόφωνο «Φίλιπς»,
 Νο 2531 μοντέλο τοῦ 1932, σωστὸ
 ἀριστοτέλεσμα.

Στὴ μοντέρνα ποίηση

Καὶ μὴν ἔχοντας πὸς κάτω ἄλλο σκαλ
 νὰ κατακυλῆσης πὸς βαθιὰ
 στοῦ σαχλοῦ τὴ σκάλα,
 ἀνεβαίνεις στὴν ταράτσα
 καὶ κοιμᾶσαι στ' ἄστρα φάτσα.
 Κουτσουλάς

Ἡ ΚΑΚΟΠΟΙΡΑ

Μ' ἰπώνιᾳ ἡ κακὴ τῆς μοῖρα
 τῶ γραφε: μαυροντυμένη
 νανκι, κι' ἀπ' τὸν κόσμῳ ξένη
 ἡ δροσοστάλαχτη, νειὰ χήρα.

Μεναχὴ στὸ μαῦρο σπίτι
 στὸ λκιμὸ τῆς τὸν ἀφράτο,
 κρέμασε τὸ μακκαρίτη
 μ' ἕνα Ἅγιο Κωνσταντινάτο.

Καὶ μοιρολογᾷ ἡ καημένη
 πλάϊ στὸ ἔρμο προσκεφάλι
 νὰ τὴ βρίσκῃ ξαπλωμὴ νη
 ὁ κουμπάρος σὲν προβάλλει.

Τὶ καλὸς! Ὡς τὴ λυπᾶται!
 ἐρχινάει μεζὺ τὸ κλάμα,
 πλάϊ τῆς, κι' αὐτὴ κοιμᾶται
 καὶ περνεὺν τὴ νύχτα ἀντάμα.

Κι' ὅταν ἡ ἄβγῃ προβαίνει
 δίχως λέξη χαιρετᾷ
 σιγαλὰ ἀπ' τὴν πόρτα βγαίνει
 καὶ τραβάει σκυφτὰ σκυφτὰ.
 ΠΑΝ.

ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΧΡΥΣΟΥ
Ο "ΝΤΥΝΙΚΟΦΣΚΙ,"
 Χρυσὸς ἀρίστης ποιότητος
 Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ
 Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις
 Χονδρική καὶ λιανικὴ πώλησις
 Γενικὴ Ἀντιπροσωπεῖα
 διὰ Λέσβον καὶ Λήμνον
ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ & Σ'Α
 ΣΗΜ. Τὸ συμφέρον σας ἀπαιτεῖ
 νὰ μᾶς προτιμήσετε.

ΤΑ ΑΠΡΑΞΘΕΝΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀπωλέσθη σιωπὴ: Παρακαλεῖται
 ὁ εὐρών νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὴν
 Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀμειψθῆ-
 σεται γενναίως.

Ἀπωλέσθη γνώση: Παρακαλεῖται
 ὁ εὐρών νὰ τὴν κρατήσῃ.

Ἀπωλέσθησαν: Δύο εὐκαιρίαι ἐπι-
 τεύξεως γκόλ ὑπὸ τοῦ Παλλεσβιακοῦ
 κατὰ τὸ προχθεσινὸ μάτς.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

— Ὁ οὐρανὸς ἄλλοτε ἦτανε τόσο
 χαμηλὰ ὥστε τὸν τοιμπούσανε οἱ
 κότες.

— Τοὺς σημερινοὺς σκύλους δὲν
 τοὺς δένουν μὲ τὰ λουκάνικα ἐπειδὴ
 εἶνε ἀκαίβα.

Σανκτόριον

«Ὁ στάχυς τῆς παρθένου»

«Εἰδοποιούμεν τὴν ἀξιότιμον πελα-
 τεῖαν μᾶς ὅτι θεραπεύομεν ἀνευ φαρ-
 μάκων καὶ μόνον δι' ἀεροθεραπείας
 πάσης φύσεως ἐγκυμοσύνην. Βεβαίω-
 μέν ὅτι τὸν παρελθόντα μῆνα τρεῖς
 δεσποινίδες, προσβληθεῖσαι ὑπὸ ἐλα-
 φροῦς ἐγκυμοσύνης ἐθεραπεύθησαν ρι-
 ζικῶς καθὼς καὶ μιὰ ἐγγαμὸς πά-
 σχουσα ἀπὸ ἐγκυμοσύνης βαρυτάτης μορ-
 φῆς. Πληροφορίαι παντοῦ.»

ΓΕΛΑΤΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ

Σὲ Γραφεῖον ὑπηρετριῶν.
 Κυρία.— Καὶ πόσον ἐτῶν εἶνε;
 Ὁ Πλασιέ.— Ἐως 16-17.
 Κυρία.— Ἡ ὑγεία τῆς;
 Ὁ Πλασιέ.— Ἐξαιρετὴ. Μόνον ἴδι
 εἶνε ὀλίγον ἐγκυος... μὰ θὰ περάσῃ.

— Τί ἀκουσες χτὲς στὴν Ὀπερα;
 — Πολλὰ πράματα. Ὁ Γιάννης
 φτώχευε. Ἡ κ. Β.— εἶχε βαμένα τὰ
 μαλλιά τῆς; οἱ Ν.— χῶρησαν....

Ὁ δικαστῆς.— Οἱ μάργυρες λένε ὅτι
 οὔτε ἐβράδυνες οὔτε προσπάθησες ν'
 ἀποφύγῃς τὸ διαβάτη πού πάτησες.
 Ὁ σωφῆρ.— Ἐλαβα ὅλα μου τὰ μέ-
 τρα χτύπησα; τὴν κόρνα καὶ τὸν βλα-
 στήμησα κιάλας...

Ὁ ἀξιωματικὸς. Λοιπόν. Ὑπο-
 θέσετε ὅτι εἶστε τῆς ὑπηρεσίας μιὰ
 σκοτεινὴ νύχτα. Ἐξάφνα ἕνα πρό-
 σωπο ἐρχεται ἀπὸ πίσω καὶ σὰς σφίγ-
 γει μὲ τὰ δυνατὰ του μπράτσα ἐτσι
 πού νὰ μὴν μπορεῖτε νὰ κάνετε χρῆση
 τοῦ ὄπλου. Τί θὰ φωνάζετε τότε;
 Ὁ στρατιώτης.— Ἀφσέ με, ἀγάπη
 μου.

Ἐκείνη. (μὲ τὴν ἐφημερίδα). Λέει
 ἐδῶ ὅτι οἱ Ἐοικιμῶι μεταχειρίζονται
 ἀγκίστρια ἀντὶ λεφτά.

Ἐκείνος. Ὡ! θὰ εἶνε δύσκολο γιὰ
 τίς γυναῖκες τοὺς νὰ παίρνουν ἀγκί-
 στρια ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ συζύγου τὴν
 ὥρα πού κοιμᾶται.

Ἐκείνη. Ἐ! καλὰ! οἱ νύχτες ἐκεῖ
 ἐπάνω βαστοῦν ἕξι μῆνες...

Οἱ ἔσχατοι πρῶτοι.

— Ἀκούγω πὸς ὁ γιός σου μεγά-
 λωσε.

— Ἐ, ναι... μᾶλλον. Πρὶν δυὸ χρό-
 νια φοροῦσε τὰ παλιὰ μου ρούχα. Τῶ-
 ρα βάζω ἐγὼ τὰ δικά του.

— Εἶχε πολὺν κόσμῳ στὸ γάμο;
 — Ναι. Δυὸ φορὲς μῆκα στὴ γραμμὴ
 καὶ φίλησα τὴ νύφη καὶ κανένας δὲ
 μὲ πῆρε εἰδηση.

— Κάνεις τὴν προσευχὴ σου κάθε
 βράδυ παιδί μου;

— Εἶνε μερικὰ βράδρια πού δὲν ἔχω
 νὰ ζητήσω τίποτα, Μαμά...

— Εἶστε εὐχαριστημένοι πού δια-
 τηρεῖτε μέλισσες;

— Πάρα πολὺ. Δὲν κάνανε καὶ πο-
 λὺ μέλι, μὰ κεντρώσανε τὴν πεθερὰ
 μου ἀρκετὲς φορὲς.

ANNA

T.T.T.T.

Ἀηληπισμένην κόρην. Σῆς
 ἀπορρίψαμε εἴκοσι ποιήματα καὶ
 ἀπελπιστήκατε! Ποῦ νὰ δῆτε ἄλλες
 κουράγιο πού τῶχουνε. Γράφετε.
 Γράφετε. Ἀλλὰ γιὰ τὸ Θεὸ μὴ μᾶς
 τὰ στέρνετε.

Δ)δῶ Χ. Πέτραν. Ἡ εὐσισθησία
 σὸς μᾶς συγκινεῖ. Ἄλλ' ἡ μονοτο-
 νία τοῦ ὕφους καὶ τοῦ αἰσθήματος
 μᾶς ξεριζώνει τίς μασέλες. Δὲ λυ-
 πάσθε τοὺς ἀναγνώστιας μᾶς;

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Παρουσιάζοντες τὸ πικρὸν
 δελτίον εἰς τὸνμπκακάλην σας
 ἔχετε τὸ δικαίωμα
 νὰ φωνιάσετε τοῖς μετρητοῖς
 ὅ,τι τρῶβάει ἡ καρδιά σας.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΜΑΣ ΞΕΝΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΜΑΣ

ΤΟΥ ΜΗΡΥΝΙΚ ΚΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΑΝΘΡΩΣΕΙΣ

Εἶπε στὸν Ἄγγλο πρεσβευτὴ Μπρύνικ ὁ μπουρλοτιέρης :

- Κάτι ἔχω νὰ σοῦ πῶ σ' ἀφτί κάτι πού δὲν τὸ ξέρεις. Σκύβει ὁ Ἄγγλος σοβαρὸς μιλάει ὁ ἄλλος μὲ γλῶκα. Μὰ εἶνε ὁ λόγος τρομερὸς τοῦ Ἄγγλου τοῦ πέφτει ἡ πίπα.

- Γκάλλους νὰ μὴν πληρώνη, γιὰς μὰ ὅτι τὸ Ἄγγλια!

- Ἐκεῖ στὸ Ἴντια πληγὲς στὸ Λόντρα ἀνεργία.

- Μακάρι νὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε ὅπως λέτε. Σὲ σὰς νὰ μὴ χρωστούσαμε τοὺς Γάλλους νὰ βαρούσαμε. Μὰ εἶνε γιὰ νὰ μᾶς κλαίτε. Χρωστοῦμε ἐδῶ, χρωστοῦμε ἐκεῖ σ' Εὐρώπη καὶ σ' Ἀμερικὴ καὶ στὴ Μεγάλῃ Ἑλλάδα! Παλλικαριὰ νὰ δείχναμε κανόνι νὰ μὴ οἰχναμε θάνατε παλ' ἄβδα.

Κάτι ἀκόμα θὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμάσαι. Στὸ λέγω γιατί σ' ἀγαπῶ καὶ γιὰ νὰ μὴ λυπάσαι. Σήμερα ἐδῶ, αὐριο ἄλλου θὰ πέση τὸ κανόνι.

*Ολοι χρωστοῦν στὴ Μιχαλοῦ κανέναν δὲ γλυτώνει.

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

Κατὰ τὴν δεξίωσιν ποῦ ἔγινε τὴν πρωτοχρονιὰ στὸ Πρεσβεῖον, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀκαδημίας, τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ Πολυτεχνείου κάκωσαν ἐπειδὴ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργείου τοῦς ἔβαλε πίσω πίσω στὴ σειρά τοῦ Πρωτοκόλλου. Φύγανε λοιπὸν χωρὶς νὰ χαιρετήσουν τὸν κ. Ζαῖμη καὶ πρὶν νὰ βγάλουν τὰ καλά τους τὰ παπὰ πήρανε χαρτί καὶ καλαμάρι καὶ γράψανε ἀπὸ μιὰ διαμαρτυρία σὲ καθαρεύουσα, ὅπου τονίζουσε πὼς ἐν τῷ προσώπῳ τους, ποῦ φερόσθε καὶ ψηλὸ καπέλλο, προσεβλήθησαν τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, οἱ Τέχνες καὶ οἱ Ἐπιστήμες. "Ὅχι παίζου με. Ἐχουμε φιλότιμο τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα. Δὲν καταδέχονται νὰ π.ε.θνε τὸ βιδάνιο ἀπὸ τὴ σιαμπένια ποδρουφήσανε τὰ προηγούμενα ἀγράμματα εἰσιλιντρα."

Η ΦΑΓΩΜΑΡΑ

Ἀνέκαθεν οἱ Ἕλληνες μέλυναν μὲ τὰ πολιτικά. Μετὰ τὸν πόλεμο τὰ κομματικὰ πάθη λησμενηθήκανε καὶ τρώγουνται μὲ τὰ ἀθλητικά.

"Υστερ' ἀπὸ λίγε ἔταν κέρση ἡ ἀθλητικὴ μανία, δὲ τρώγουνται μὲ τὰ ρεῦχα τους."

ΜΙΣ ΚΑΙ ΜΕΙΣ

Τὰ ἀθηναϊκὰ φύλλα γράφουν ὅτι ἤρχισεν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ζωηροτάτη κίνησις γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῆς «Μίς» Ἑλλάδος τοῦ 1932. Ὡστε θάχομε καὶ ἐφέτος ὠραίες ἐηθίδες : Ἡμεῖς ἔχομε μιὰ ἰδέα : Νὰ φορέση φορετὴ ἡ Μίς Ἑλλάς τοῦ 1932 γιὰ νὰ μὴν τῆς λείπη τίποτα.

ΑΦΙΣΕΙΣ

Ἀφίκετο ὁ κ. Ἰωάννης Παταβεύρας καὶ μᾶς ἐξώφλησεν ἀθημερὸν τὴν συνδρομὴν του. Τελεῖται παταβεύραι κρεμὸν τὴν παροδοκὸν στήλην.

ΝΤΟΠΙΟ ΠΡΑΜΑ

Καθαριότης

Προχθὲς ἔνα κάρρο καθαριότητος γεμάτο . . . ἀκαθαρσίες ἀφοῦ ἔκανε τὸν τελευταῖο του σταθμὸ στὸ Πολιτικὸ Νοσοκομεῖο καὶ στόλισε τὸ βουνὸ τῶν σκουπιδιῶν του μὲ λογιῆς-λογιῆς ματωμένες γάζες, μπουασμένα μπαμπάκια κλπ. ἀπορρίματα τοῦ χειρουργείου καὶ τῆς ἀστυκλινικῆς, διέσχισε μὲ ἀφέλεια τὴν κεντρικὴν ἀγορὰ, ἀφίνοντας πίσω του μιὰ ἀνυπόφορη δυσωδία. Τὸ κακὸ ἦτανε τόσο πού τὰ λουστράκια παρατήσασε τὴ δουλιὰ τους γιὰ νὰ φράξουνε τὴ μύτη τους καὶ νὰ προγκάρουν τὸ ἀπίσιον κάρρο τῆς καθαριότητος, φωνάζοντας πφφ! πούφ! Ὁ «Τρίβουλος» νομίζει ὅτι τὰ λουστράκια θὰ καυν καλλίτερα νὰ φωνάζουν τφού! ἀντὶς πούφ!

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΩΝ ΚΤΗΝΩΝ

Ἡ φιλάνθρωπος καὶ δικαιοσύμη κ. Ἐλ. Δικρου ἀπηυθύνθη δι' ἐμπνευσμένης ἐκκλήσεώς τῆς πρὸς κάθε ἄνθρωπον, πολλὸ ὅμως φοβεύμεθα, ματαίως. Πάντως καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον δὲν θὰ ἔκαμιν ἄσχημα ἂν καὶ ὁ φίλος κτηνίατρος κ. Διεν. Διάρης ἀπηυθύνετο διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν πρὸς πᾶν ζῶον. Ὅχι διότι τὰ κτήνη εἶνε περισσότερα σήμερον, ἀλλὰ διότι ὑπάρχουν πολλὰ τετράποδα περισσότερον ἀπὸ τὰ δίποδα ὁμοῖά των φιλάνθρωπα. Πλὴν τούτου τὰ ζῶα θὰ ἠδύναντο, ἂν ἠθελον, νὰ βοηθήσουν ἀποτελεσματικῶς τοὺς πεινῶντας καὶ ριγοῦντας ἐξ ἡμῶν διὰ τοῦ κρέατος, τοῦ μαλλίου καὶ τῆς προβιάς των.

Διανυκτέρευσις

Κατόπιν τῆς τελευταίας διαρρήξεως ἡ ἀστυνομία σκέπτεται νὰ ὑποχρεώση τοὺς καταστηματαρχάς, ὅσοι ἔχουνε ἀκόμη ἐν χρῆσει τὸν μπεζαχτά, νὰ μεταφέρουν τὰ κρεββάτια των εἰς τὸ κατάστημα του ἑκάστος.

Ἐπανόρθωσις

Εἰς τὴν Τ. Τ. Τ. Τ. στήλην τοῦ προηγουμένου μας φύλλου ἐδόθη εἰς τὸν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Δ. Λ. νεαρὸν προφανῶς συνεγάτην μας ποιητὴν ἢ συμβουλή νὰ μελετήσῃ συντακτικὸν καὶ γραμματικὴν. Ταύτην ὁ συμπαθὴς καὶ φίλος ποιητὴς κ. Δ. Λόντος ἐξέλαβεν, λόγῳ σανατικῆς συμπτώσεως τῶν στοιχείων Δ. Λ. μὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος του, ὡς ἀπευθυνομένην πρὸς τὸ αἰτομόν του δικαίως, δὲ ἐξωργίσθη. Σπεύδομεν εὐχαρίστως νὰ ἀρωμεν καὶ δημοσίᾳ τὴν θλιβεράν παρεξήγησιν, πρᾶγμα εὐκόλον εὐτυχῶς, δεδομένου ὅτι ὁ κ. Λόντος τυγχάνει ἐκ τῶν δοκιμωτέρων καὶ ἀνεγνωρισμένων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν. Ἄλλως τε οὔτε νεαρὸς πλέον εἶνε οὗτος οὔτε καὶ μᾶς τιμᾶ μέχρι στιγμῆς τοῦλάχιστον μὲ τὴν πολῦτιμον συνεργασίαν του.

Ἵποπτοι

Ὡς ὑποπτοι τῆς διαρρήξεως τῶν ἐδρῶν καὶ τῶν ἐρμαρίων του Β' Δ. Σχολείου φέρονται διάφοροι ἀμελεῖς μαθηταί. Ἡ ἀστυνομία ὑποψιάζεται ὅτι διέρρηξαν τὰς ἔδρας ἵνα ὑπεξαιρέσουν τοὺς καταλόγους μὲ τοὺς ἀνεπιθυμήτους βαθμούς, εὐρόντες δὲ χρήματα ἐσκέφθησαν νὰ τὰ μεταβάλουν σὲ μπάλες φουτ μπόλ.

Μία εὐγλωττος ἀπάντησις

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Φαγάνας εἰς ἀπάντησιν τοῦ τελευταίου ἐντόγου τηλεγραφήματος τῆς Διμενικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπέστειλε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα :

«Ζητούμενη ἐγκρισὶς μελετῶν ἀδύνατος ἐφ' ὅσον φαγάνα πεινᾷ ἀκόμη. Στορ Ἄπὸ κατασκευὴν πεζοδρομίων οὐδὲν ὄφελος ἔχομεν. t p. Θὰ ἦτο ἀνοησία ἀναξία παραδόσεων Ὑπουργείου, διψώσης ἡμετέρας αὐτῆς ἀπορρίπτειν ὕδωρ».

Ἵπουργὸς Φαγάνας

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Οἱ κάτωθι ὀπογεγραμμένοι, λόγω τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἀπεφασίσανεν νὰ συγχερῶμεν διὰ ρεφενὲ τὸν κάλλιστον νέον καὶ φίλον Ἡλ. Ἡλιθιάδην ὁστις ἠρραβωνίσθη μετὰ τῆς εὐ ἡγμένης καὶ διὰ πολλῶν προτερημάτων ὡς ἡ ἀμμος τῆς θαλάσσης κακ' ἐσημμένης δεσποινίδος Ν. Κεντεστούμη, εὐχόμενοι τὴν περιόδον τῆς μνηστείας ἀτέρμενα.

Α. Γ., Ζ. Ι., Κ. Α., Μ. Ρ., Σ. Ε., Ψ. Α., Ι. Α., Δ. Π., Μ. Κ., Ν. Β., Ε. Α., Α. Φ., Τ. Ζ., Π. Σ., Γ. Ζ., Α. Χ' Κ., Κ. Α. Π.

ΓΑΜΟΙ

Συγχαίροντες ἐγκαρδίως τὸν πολυκακημένον μὲς ἀδελφὸν Ἰωάννην Κουιεντὲν διὰ τοὺς γάμους του μὲ τὴν ὀδοι Γαλάτσιαν Ἀνοιχτοματεύσαν εὐχόμεθα νὰ μὴ μετανοιώσῃ γιὰ τὸ ποῦ ἔκαμε.

Αἱ ἀγαπῶσαι σε ἀδελφαί